

§ 8. Prezydium rad narodowych powiadamiają natychmiast Szefów Delegatur miejscowych Najwyższej Izby Kontroli o ujawnionych w czasie kontroli nadużyciach i o zastosowanych w takim przypadku środkach oraz komunikują o dostrzeżonych poważniejszych niedomaganiach i brakach w funkcjonowaniu aparatu administracji publicznej i gospodarki narodowej.

§ 9. Organy kontroli państwowej mają prawo wglądu w materiały kontrolne organów kontroli społecznej rad narodowych i oceny wyników kontroli.

§ 10. Szefowie Delegatur miejscowych informują okresowo Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych o stanie i działalności organów kontroli na obszarze województwa.

§ 11. Organy kontroli państwowej udzielają fachowej pomocy organom kontroli społecznej rad narodowych przede wszystkim przez wskazywanie właściwych form i metod kontroli, udzielanie wskazówek przy przeprowadzaniu masowych kontroli, udzielanie wskazówek w zakresie prawidłowego wykorzystania materiałów zebranych w czasie kontroli oraz w zakresie postępowania pokontrolnego rad narodowych.

§ 12. Szkolenie kadr dla obsługi organów kontroli społecznej rad narodowych odbywa się według planu uchwalonego przez kolegium Najwyższej Izby Kontroli i zatwierdzonego na wniosek Prezesa Najwyższej Izby Kontroli przez Radę Państwa.

II. Zakres i sposób współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z radami zakładowymi.

§ 13. Organy kontroli państwowej, w szczególności szefowie delegatur miejscowych winni pozostawać w łączności z radami zakładowymi lub delegatami zakładów pracy i współdziałać z nimi przez:

- a) zapraszanie do udziału w kontroli, przeprowadzonej w zakładzie pracy,
- b) informowanie rady zakładowej lub delegata o wynikach kontroli.

III. Zakres i sposób współdziałania Najwyższej Izby Kontroli z Komisją Specjalną do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

§ 14. Najwyższa Izba Kontroli w miarę możliwości uwzględnia wnioski Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym o dokonanie określonych aktów kontroli.

§ 15. Przedstawiciele Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym mogą brać udział w kontrolach, przeprowadzanych przez organy kontroli państwowej na wniosek Komisji oraz na zaproszenie tych organów.

§ 16. Komisja Specjalna i jej delegatury powiadamiają właściwe organy Najwyższej Izby Kontroli o dostrzeżonych niedomaganiach i brakach w funkcjonowaniu aparatu administracji publicznej i gospodarki narodowej oraz w razie potrzeby udzielają do wglądu swoje akta i materiały za zgodą Dyrektora Biura Wykonawczego Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.

IV. Przepis końcowy.

§ 17. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

153.

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 stycznia 1950 r.

w sprawie ogłoszenia statutu Instytutu Ekonomiki Rolnej.
Na podstawie § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. w sprawie utworzenia Instytutu Ekonomiki Rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 1, poz. 1) ogłasza się w załączeniu statut Instytutu Ekonomiki Rolnej.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 1950 r. (poz. 153).

STATUT

Instytutu Ekonomiki Rolnej.

§ 1. Instytut Ekonomiki Rolnej, zwany dalej w skróceniu „Instytutem”, działa na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. w sprawie utworzenia Instytutu Ekonomiki Rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 1, poz. 1) oraz na podstawie niniejszego statutu.

§ 2. 1. Instytut jest placówką naukowo-badawczą, obejmującą swą działalnością całokształt badań w zakresie ekonomiki rolnej.

2. Instytut prowadzi prace, mające na celu rozwijanie podstawy naukowej w dziedzinie ekonomiki dla socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

§ 3. Do zadań Instytutu należy w szczególności:

1) prowadzenie samodzielnych prac naukowo-badawczych według ustalonego planu, opartego na wytycznych narodowego planu gospodarczego;

2) układanie planu ogólnego i zatwierdzanie planów szczegółowych prac prowadzonych w jego oddziałach i placówkach pomocniczych, nadzór naukowy nad tymi pracami oraz ich koordynacja;

3) nadzorowanie i koordynowanie prac naukowo-badawczych zakładów szkół wyższych w dziedzinie ekonomiki rolnej, przedstawianie wniosków w sprawie zatwierdzania planów tych prac i związanych z nimi planów finansowych oraz czuwanie nad ich wykonaniem w zakresie zleconym Instytutowi przez Ministra Oświaty;

4) popularyzacja rezultatów przeprowadzonych badań i współdziałanie w zastosowaniu wynikających z nich wniosków;

5) opracowywanie i uogólnianie doświadczeń przodających praktyków i nowatorów z dziedzin, objętych pracami Instytutu;

6) wyrażanie opinii w sprawach związanych z ekonomiką rolną;

7) organizowanie i utrzymywanie sieci korespondentów oraz przeprowadzanie ankiet;

8) prowadzenie biblioteki i ośrodka dokumentacji;

9) opracowywanie i redagowanie publikacji naukowych i popularyzatorskich, podręczników, czasopism, biuletynów, sprawozdań, instrukcji, druków i t.p. oraz współpraca w tej dziedzinie z zainteresowanymi instytucjami;

10) organizowanie konferencji i zjazdów naukowych, wykładow, odczytów, wystaw i t.p.;

11) utrzymywanie łączności z odpowiednimi instytucjami i organizacjami zagranicą, wykorzystywanie zagranicznych doświadczeń a zwłaszcza doświadczeń praktycznych i zdobyczy teoretycznych ZSRR oraz krajów demokracji ludowej;

12) przygotowywanie i doskonalenie nowego typu kadr ekonomistów rolnych poprzez pracę naukowo-badawczą i samokształcenie w dziedzinie materializmu dialektycznego i historycznego oraz marksistowskiej ekonomii politycznej.

§ 4. Organami Instytutu są Dyrektor i Rada Naukowa.

§ 5. Dyrektor Instytutu:

1) kieruje całością prac naukowo-badawczych i organizacyjno-administracyjnych Instytutu;

2) przedkłada władzom przełożonym Instytutu do zatwierdzenia plany prac i projekty budżetu oraz sprawozdania z ich wykonania;

3) jest przełożonym wszystkich pracowników Instytutu;

4) zwołuje posiedzenia Rady Naukowej oraz jej sekcji i kieruje jej obradami;

5) reprezentuje Instytut na zewnątrz;

6) zwołuje konferencje i zjazdy naukowe, przewidziane w § 3, pkt 10) niniejszego statutu;

7) podaje do wiadomości publicznej przez ogłoszenie drukiem sprawozdania roczne z wykonania planu i działalności Instytutu.

§ 6. 1. Zastępcami dyrektora są dwaj wicedyrektorzy, powoływani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych spośród pracowników naukowych Instytutu.

2. Każdy z wicedyrektorów ma przydzielony sobie zakres prac, za który odpowiada przed dyrektorem.

§ 7. 1. Radę Naukową Instytutu powołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Oświaty spośród działaczy nauki i wybitnych praktyków.

2. W skład Rady Naukowej wchodzi ponadto z urzędu: dyrektor Instytutu oraz przedstawiciele Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministra Oświaty.

3. Dyrektor Instytutu jest przewodniczącym Rady Naukowej.

4. Rada Naukowa Instytutu:

1) wypowiada się w sprawie planów pracy, projektów budżetu oraz sprawozdań z działalności Instytutu;

2) omawia zagadnienia naukowe, mające zasadnicze znaczenie dla prac Instytutu;

3) wypowiada się w sprawach, dotyczących organizacji Instytutu;

4) uchwała swój regulamin;

5) rozpatruje inne sprawy na zlecenie władz nadzorczych Instytutu lub na wniosek swego przewodniczącego.

§ 8. 1. Instytut spełnia swoje zadania przy pomocy działów naukowych, w obrębie których pracują stale i zmienne zespoły naukowo-badawcze oraz działu organizacyjno-administracyjnego.

2. Ilość i rodzaj działów naukowych ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Dyrektora Instytutu po zapoznaniu się z opinią Rady Naukowej. Podziału na zespoły w obrębie działów dokonywa Dyrektor Instytutu.

§ 9. 1. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Instytut prowadzi rachunkowość i sporządza preliminarze i sprawozdania budżetowe według zasad ustalonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3. Dokumenty, stwierdzające zobowiązania Instytutu, podpisane są przez dyrektora i jednego z jego zastępców, lub przez dwóch zastępców, upoważnionych w tym celu przez dyrektora.

§ 10. Prace naukowo-badawcze zakładów szkół wyższych wymienione w § 3 pkt 3 niniejszego statutu finansowane są wyłącznie na wniosek Instytutu. Zakłady te przedstawiają Instytutowi do wiadomości swój pełny plan finansowy.

§ 11. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwowym pośrodku i napisem zawierającym nazwę Instytutu w otoku.

154.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 27 stycznia 1950 r.

w sprawie terminu wejścia w moc przepisów prawa o sądach obywatelskich w gminie wiejskiej Wolica oraz utworzenia jednego Sądu Obywatelskiego w Stopnicy dla gmin wiejskich: Stopnica i Wolica.

Na podstawie art. 1 § 2 i art. 73 prawa o sądach obywatelskich z dnia 22 lutego 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 64) zmienionego dekretem z dnia 21 kwietnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 153) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, co następuje:

§ 1. Oznacza się dzień 1 marca 1950 r. jako termin, od którego przepisy tego prawa wejdą w moc w okręgu gminy wiejskiej Wolica, pow. buskiego.

§ 2. Tworzy się jeden Sąd Obywatelski w Stopnicy dla gmin wiejskich: Stopnica i Wolica.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

w/z T. Rek

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ Wł. Wolski

155.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 stycznia 1950 r.

o zmianie listy przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) ogłaszam, że zostały cofnięte uprawnienia banku dewizowego udzielone:

- 1) Bankowi Związku Spółek Zarobkowych — decyzją z dnia 10 grudnia 1945 r. (Monitor Polski z 1946 r. Nr 4, poz. 5),
- 2) Państwowemu Bankowi Rolnemu — decyzją z dnia 30 stycznia 1946 r. (Monitor Polski Nr 21, poz. 36),
- 3) Bankowi Gospodarstwa Spółdzielczego — decyzją z dnia 29 października 1946 r. (Monitor Polski Nr 138, poz. 255),
- 4) Pocztowej Kasie Oszczędności — decyzją z dnia 31 grudnia 1945 r. (Monitor Polski z 1946 r. Nr 21, poz. 35).

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

156.

DECYZJA MINISTRA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1950 r.

w sprawie uznania Banku Międzynarodowego w Warszawie Sp. Akc. w likwidacji — za zlikwidowany.

Na podstawie art. 13 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 410) uznaje Bank Międzynarodowy w Warszawie Sp. Akc. w likwidacji — za zlikwidowany.

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

157.

OBWIESZCZENIE

PRZEWODNICZĄCEGO NACZELNEJ RADY ODBUDOWY M. ST. WARSZAWY

z dnia 28 stycznia 1950 r.

o uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów przy ul. Modlińskiej.

Na podstawie § 16 rozporządzenia Ministra Odbudowy z dn. 11 grudnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 479) podaje się do wiadomości, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru, ograniczonego od zachodu: osią wału wiślanego przeciwpowodziowego, od północy: przedłużeniem osi ul. Toruńskiej, osiami ulic: Modlińskiej, Malborskiej, od wschodu: zachodnią granicą terenów użytkowanych przez P.K.P. 1 od południa: przedłużeniem osi ulicy Szernerowej, osi tej ulicy i jej przedłużeniem do wału wiślanego, ustalający: przeznaczenie terenów, linie rozgraniczające tereny zależnie od ich przeznaczenia oraz okresy i sposoby realizacji planu — został uchwalony przez Naczelną Radę Odbudowy m. st. Warszawy.

PRZEWODNICZĄCY NACZELNEJ RADY

ODBUDOWY M. ST. WARSZAWY w/z J. Zakowski

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

158.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 22 grudnia 1949 r.

w sprawie wyników wykonania uchwały Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. o wprowadzeniu planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej i zadaniach oszczędnościowych na 1949 r.

I.

W dniu 19 lutego 1949 r. Rada Ministrów stwierdziła konieczność wprowadzenia planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej, określiła zadania oszczędnościowe na 1949 r. na sumę co najmniej 115 miliardów zł oraz uchwaliła tryb ustalania tych zadań i ich realizacji.

Już przebieg przeprowadzonej w marcu 1949 r. Krajowej Rady Oszczędnościowej — świadczący o twórczym entuzjazmie, jaki w klasie robotniczej i wśród inteligencji wywołało hasło oszczędności jako żelaznego prawa gospodarki narodowej — pozwalał przypuszczać, że zadania powyższe zostaną nie tylko wykonane, lecz i znacznie przekroczone.

Złożone Radzie Ministrów przez Ministra Skarbu sprawozdanie o finansowych wynikach wykonania zadań oszczędnościowych w I-szym półroczu 1949 r. oraz dotychczas ustalone cyfry ich wykonania w III-im kwartale tego roku potwierdziły te przypuszczenia w całej pełni.

W obecnej chwili,

— gdy podstawowe zadania Trzyletniego Planu Odbudowy Gospodarczej zgodnie z wezwaniem rzuconym przez Pierwszy Kongres Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej wykonane zostały na dwa miesiące przed terminem;

— gdy produkcja naszej gospodarki narodowej odbywa się już z przekroczeniem zadań, postawionych przez ten Plan;

— gdy zwycięskie wykonanie Planu przyniosło nowe dowody, iż podstawową metodą budownictwa socjalistycznego jest socjalistyczne współzawodnictwo pracy;